

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1454/2019
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Михајловић адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва „ББ“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 606/18 од 28.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 606/18 од 28.11.2018. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована ревизија тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Параћину П1 62/17 од 05.12.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 12.000,00 динара у року од осам дана од достављања преписа пресуде, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке о трошковима поступка до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 62/17 од 05.12.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у периоду март 2014. године - децембар 2016. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означеног датума па до коначне исплате, као и да на те износе обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и исте уплати у корист тужиоца фонду пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 78.293,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 606/18 од 28.11.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Параћину П1 62/17 од 05.12.2017.

године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату неплаћене накнаде за исхрану у току рада у периоду март 2014. године - децембар 2016. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате (тачка 1), као и да тужиоцу исплати за период март 2014. - децембар 2016. године неплаћени регрес за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате, и да на те износе обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и исте уплати у корист тужиоца Фонду пензијског и инвалидског осигурања (тачка 2), а тужилац обавезан да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 1.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде (тачка 3).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код Акционарског друштва „ВВ“ до 01.09.2015. године када је, услед статусних промена послодавца, преузет од стране туженог као послодавца следбеника. Уговором о раду од 04.02.2003. године и његовим анексом предвиђено је право тужиоца и на накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и колективним уговором. Анексом колективног уговора за „ВВ“ („Службени гласник Републике Србије“, број 4/06) измењен је члан 57. колективног уговора и одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, а извршена је измена и члана 61. колективног уговора тако што је уговорено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведене на један радни час. Колективним уговором за „ВВ“ АД („Службени гласник Републике Србије“, број 4/15) предвиђено је да је у вредност радног часа укључена вредност накнаде за исхрану у току рада 1/12 регреса сведен на један радни час (члан 57. став 2). У обрачунским листама зараде за тужиоца нема доказа да је послодавац у спорном периоду вршио обрачун и исплату ових трошкова, нити је донео одлуку о њиховој висини. Висина ових трошкова утврђена је на основу параметара из раније важећег колективног уговора за ЈЖТП „Београд“, јер анекс колективног уговора из 2006. године и

колективни уговор од 24.03.2015. године не садрже конкретну регулативу која утврђује висину тих накнада.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, важећим општим актима послодавца није извршена конкретизација права тужиоца на ову врсту накнада, јер њихова висина није утврђена у номиналном износу, а тужени није доказао да је запосленима обезбедио исхрану на други начин.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду предвиђено је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, у складу са општим актом и уговором о раду. Општим актима тужиоцевог послодавца - анексом колективног уговора из 2006. године и колективним уговором из 2015. године уговорено је да је накнада трошкова за исхрану и регрес укључена у вредност једног радног часа, односно основну зараду заполеног. У таквој ситуацији, по схватању другостепеног суда, тужилац не може основано потраживати исплату ових накнада јер су му исте плаћене кроз основну зараду.

Врховни касациони суд налази да другостепени суд није правилно применио материјално право у овом спору.

Одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 32/13) било је прописано да запослени, у складу са општим актом и уговором о раду, има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Чланом 52. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 75/14), измењен је наведени члан тако што је предвиђено да право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у складу са општим актом и уговором о раду припада запосленом ако послодавац то право није обезбедио на други начин, као и да висина трошкова из става 1. тачка 5. тог члана (трошкови за исхрану у току рада) мора бити изражена у новцу.

По схватању Врховног касационог суда, конкретизација ових права тужиоца није извршена. Наиме, из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу нити је исказана у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. Притом, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора мора бити одређена у истом износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату зараде. Уколико би се прихватило становиште да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања њихове висине у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би

била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и није правилно.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиоцу су, на основу члана 153. став 1. и члана 165. став 2. ЗПП, досуђени трошкови поступка по ревизији у износу од 12.000,00 динара - за састав ревизије по Адвокатској тарифи и према вредности предмета спора.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић